

2. STUDIJA

„PROPAST BABILONA“ — „KRŠĆANSTVA“ „MENE, MENE, TEKEL, UPARSIN“

Babilon — Kršćanstvo — Grad — Carstvo — Majka — Kćeri —
Propast Babilona — Njegov Zastrašujući Značaj

Proroštvo o Babilonu koje vidje Izaija, sin Amosov. Na goletnu brdu dignite zastavu, vičite im iz sveg grla. Mašite rukom neka dođu na vrata kneževska.

Zapovijed dadoh svetim svojim ratnicima, gnjevu svom pozvah svoje junake koji slave veličanstvo moje.

Čuj! Žagor na gorama kao od silna naroda. Čuj! Buka kraljevstava, sakupljenih naroda. To Jahve nad Vojskama za boj vojsku pregleda.

Iz daleka kraja, s granica neba dolaze oni—Jahve i oruđa gnjeva njegova—da svu zemlju poharaju.

Kukajte, jer je blizu Jahvin dan, k'o pohara dolazi od Svemoćnog. I sve ruke stog' malakšu ... Svako ljudsko srce klone, strava ih je obrvala, trudovi boli već ih spopadaju i grče se k'o roditelja. U prepasti jedan drugog motre, lica su im poput plamena.

Dolazi nesmiljeni Jahvin dan—gnjev i jarost—da u pustoš zemlju prometne, da istrijebi iz nje grešnike.

Jer nebeske zvijezde a ni Štapci neće više sjati svjetlošću, pomrčat će sunce ishodeći i mjesec neće više svijetliti.

Kaznit ću svijet za zloću, bezbožnike za bezakonje, dokrajčit ću ponos oholih, poniziti nadutost silnika. Rjeđi će

biti čovjek neg' žeženo zlato, rjeđi samrtnik od zlata ofirskog. Nebesa ću potresti, maknut će se zemlja s mjesta od srdžbe Jahve nad Vojskama u dan kad se izlije gnjev njegov." (Iza. 13:1-13; Usporedi Otkr. 16:14; Hebr. 12:26-29)

"I uzet ću pravo za mjeru, a pravdu za tezulju." I tuća će vam zastrti sklonište od laži, a voda otplaviti skrovište." (Iza. 28:17)

Različita proročanstva Izaije, Jeremije, Danijela, i Otkrivenja što se tiče Babilona su sva u punom suglasju, i očito je da se odnose na isti veliki grad. I budući su ta proročanstva imala vrlo ograničeno ispunjenje na drevnom, doslovnom gradu, a ona iz Otkrivenja su bila zapisana stoljećima nakon što je doslovni Babilon ostao ležati u ruševinama, jasno je da je *posebno* ukazivanje svih proroka na nešto čega je drevni doslovni Babilon samo bio predlika. Također je jasno, barem kad je riječ o proročanstvima Izaije i Jeremije što se tiče njegovog pada koja su bila ostvarena na doslovnom gradu, su postala u tom padu, isto tako kao i u njegovom karakteru, predlika velikog grada na kojega Ivan ukazuje simboličnim jezikom u Otkrivenju (Poglavlja 17 i 18), i na kojega uglavnom upućuju i svi drugi proroci.

Kao što je već nagovješteno, ono što je danas poznato kao Kršćanstvo protuslika je drevnog Babilona; i prema tome ozbiljna upozorenja i predskazanja proroka protiv Babilona —Kršćanstva—su stvar od najdubljeg zanimanja za sadašnji naraštaj. Hoće li ti ljudi biti dovoljno mudri da ih razmotre? Iako su različita druga simbolična imena, kao što su Edom, Efraim, Ariel, itd., u Svetom Pismu primjenjena na Kršćanstvo, ovaj naziv "Babilon," je jedan kojeg se najčešće koristi, i njegov značaj, *zbunjenost*, je izuzetno prikladan. Apostol Pavao također upućuje na nominalni, duhovni Izrael u suprotnosti nominalnom tjelesnom Izraelu (Vidi 1. Kor. 10:18;

Gal. 6:16; Rim. 9:8); i slično tome postoji nominalni duhovni Sion, i nominalni tjelesni Sion. (Vidi Iza. 33:14; Amos 6:1) Ali razmotrimo neka od predivnih podudarnosti Kršćanstva s Babilonom, njegovom predslikom, uključujući izravno svjedočanstvo Riječi Božje o toj temi. Tada ćemo zapaziti sadašnji stav Kršćanstva, i sadašnje pokazatelje njegove prorečene propasti.

Ivan je nagovjestio da ne bi trebalo biti teškim otkriti taj veliki tajnoviti grad, zato jer joj je ime *na njenom elu*; to jest, ona je vidljivo označena, tako da ne možemo a da ne uspijemo vidjeti je osim ako ne zatvorimo oči i odbijemo gledati —“I *na elu joj* bijaše napisano ime: TAJNA, BABILON VELIKI, MAJKA BLUDNICA I GNUSOBA ZEMALJSKIH.” (Otkr. 17:5) Ali prije nego se pozabavimo s tim Tajnovitim Babilonom, razmotrimo najprije predodžbeni Babilon, i zatim, imajući na umu njegova istaknuta obilježja, pogledajmo protusliku.

Ime Babilon bilo je primjenjeno, ne samo na glavni grad Babilonskog carstva, nego i na samo carstvo. Babilon, glavni grad, bio je najveličanstveniji, i vjerovatno najveći, grad drevnog svijeta. Bio je izgrađen u obliku kvadrata na obje strane rijeke Eufrat; i za zaštitu protiv osvajača, bio je okružen dubokim obrambenim jarkom koji je bio ispunjen s vodom i zatvoren unutar ogromnog sistema dvostrukih zidova od 9 do 25 metara gustih, i od 23 do 81 metara visine. Na vrhovima su bili niski tornjevi, rečeno je da ih je bilo dvjesto i pedeset, postavljenih duž vanjskih i unutarnjih rubova zida, toranj je gledao u toranj; i u tim je zidovima bilo stotinu bakrenih vrata, dvadeset i pet na svakoj strani, što je odgovaralo broju ulica koje su se presijecale pod pravim kutom. Grad je bio ukrašen sa sjajnim palačama i plijenom osvajanja.

Nebukadnezar je bio veliki monarh Babilonskog carstva, čija je duga vladavina pokrila gotovo pola razdoblja njegovog postojanja, i on je bio zaslužan za njegovu raskoš i vojnu slavu. Grad je bio zapažen po svom bogatstvu i veličanstvenosti, što je dovelo do odgovarajućeg moralnog propadanja, sigurne prethodnice njegovog propadanja i pada. Potpuno se bio predao idolopoklonstvu, i bio je pun bezakonja. Ljudi su bili štovatelji Baala, kojemu su prinostili ljudske žrtve. Iz Božjeg prijekora Izraelaca kada su postali iskvareni zbog kontakta s njima može se razumjeti duboku degradaciju njihovog idolopoklonstva. (Vidi Jer. 7:9; 19:5)

Porijeklo imena ima veze sa osujećivanjem plana za gradnju velike kule, nazvane Babel (zbrka), zato što je tamo Bog pobrkao ljudski govor; ali izvorna etimologija dala je ime Babil, koje, umjesto da je bilo prijekorno, i podsjetnik na Gospodinovo negodovanje, ih je označavalo “vratima Božjim.”

Grad Babilon postigao je položaj istaknutosti i bogatstva kao glavni grad velikog Babilonskog carstva, i bio je nazvan “gradom zlatnim,” “ponos kraljevstava, krasota veličanstva Kaldejaca.” (Iza. 13:19; 14:4)

Nebukadnezara je na vlasti naslijedio njegov unuk Belšazar, pod čijom je vladavinom došao kolaps kojega ponos, obilje kruha i obilje besposlenosti uvijek osiguraju i ubrzaju. Dok su se ljudi, svi nesvjesni prijeteće opasnosti, slijedeći primjer njihovog kralja, prepuštali demoralizirajućim neumjerenostima, Perzijska vojska, pod Kirom, potajno se uvukla kroz kanal od Eufrata (iz kojega su skrenuli vodu), masakrirala slavljenike, i osvojila grad. Tako je bilo ispunjeno proročanstvo tog čudnog rukopisa na zidu—“*Mene, Mene, Tekel, Uparsin*”—koje je Danijel protumačio samo nekoliko sati ranije da znače—“Bog je odbrojio tvome kraljevstvu i dokrajčio ga. Vagnut si na

tezulji i nađen si nedostatan. Tvoje je kraljevstvo razdijeljeno i predano Medijcima i Perzijancima.” Toliko je potpuno bilo uništenje toga grada da je čak i njegov položaj bio zaboravljen i za dugo vremena neizvjestan.

Takav je bio predodžbeni grad; i, poput velikog mlinskog kamena bačen u more, potonuo je prije mnogo stoljeća, kako više nikada ne bi ustao; čak je i sjećanje na njega postalo ruglom i podsmjehom. Pogledajmo sada na njegovu protusliku, najprije zapažajući da Sveto Pismo jasno ukazuje na nju, i zatim zapažajući podobnost simbolike.

U simboličnom proročanstvu “grad” označava vjersku vladavinu potpomognutu s moći i utjecajem. Tako je, na primjer, “sveti grad, Novi Jeruzalem,” simbol korišten da predstavi uspostavljeno Kraljevstvo Božje, pobjednike Evanđeoske Crkve uzvišene i koji vladaju u slavi. Crkva je također, u istom smislu, predstavljena sa ženom, “mladenkom, ženom Jaganjčevom,” u moći i slavi, i potpomognutom sa moći i autoritetom Krista, njenog muža. “I priđe mi jedan od sedmorice anđela...rekavši, *“Do i, pokazat u ti mladenku, ženu Jaganj evu. I...pokaza mi taj veliki grad, sveti Jeruzalem.”* (Otkr. 21:9,10)

Ova se ista metoda tumačenja primjenjuje na tajnoviti Babilon, veliko crkveno kraljevstvo, “taj veliki grad” (Otkr. 17:1-6) koji je opisan kao bludnica, pala žena (otpadnička crkva—jer je prava Crkva djevica), uzvišena na položaj i vlast, uz potporu, u znatnoj mjeri, od kraljeva zemlje, civilnih vlasti, koje su manje ili više opijene s njenim duhom i učenjem. Otpadnička je crkva izgubila svoju djevičansku čistoću. Umjesto čekajući, kao zaručena i čista djevica, na uzvišenje sa nebeskim Ženikom, ona se udružila sa kraljevima zemlje i prodala svoju djevičansku čistoću—kako bi odgovarala

svjetovnim idejama; a zauzvrat je dobila, i sada to u nekoj mjeri i pokazuje, sadašnju vlast, u velikoj mjeri uz njihovu podršku, izravnu i neizravnu. Ta nevjernost Gospodinu, čije ime ona svojata, i zbog njene visoke prednosti da bude “čista djevica” zaručena za Krista, razlog je za simbolično ime, “bludnica,” dok je njen utjecaj kao svećeničkog carstva, punog nedosljednosti i zbrke, simbolički predstavljeno pod imenom Babilon, koji, u svom najširem smislu, simboliziran sa Babilonskim carstvom mi odmah prepoznamo da je Kršćanstvo; dok u svom više užem smislu, simboliziran sa drevnim gradom Babilonom, mi prepoznamo da je *nominalna* Kršćanska Crkva.

Činjenica da tzv. Kršćanstvo ne prihvaća Biblijski naziv “Babilon,” i njegovo značenje, zbrke, kao primjenjivo na nju, nije dokaz da nije tako. Niti drevni Babilon nije prisvajao Biblijsko značenje—zbrka. Drevni je Babilon smatrao da je bio samim “vratima Božjim”; ali Bog ga je označio Zbrkom (1. Moj. 11:9); i tako je sa njegovom protuslikom danas. Ona sebe naziva Kršćanstvom, vratima k Bogu i vječnom životu, dok ju Bog naziva Babilonom—zbrkom.

Protestanti su vrlo općenito i vrlo prikladno tvrdili da su ime “Babilon” i proročanski opis primjenjivi na Papinstvo, iako je u zadnje vrijeme više kompromitirajući stav manje sklon to tako primjeniti. Baš naprotiv, učinjen je svaki napor od strane sekti Protestantizma pomiriti se i oponašati Rimsku Crkvu, te se udružiti i surađivati s njom. Čineći to oni postaju dio paketa s njom, dok opravdavaju njen pravac postupanja i nadopunjuju mjeru njenog bezakonja, jednako sigurno kao što su pismoznanci i Farizeji nadopunjavali mjeru svojih očeva koji su pobili proroke. (Mat. 23:31,32) Protestanti to naravno, nisu

spremni priznati, jer čineći to oni bi osuđivali sebe. I ta činjenica je prepoznata od Ivana, koji pokazuje da svi koji bi željeli imati pravo gledište o Babilonu moraju, u duhu, zauzeti svoj položaj sa pravim Božjim narodom “u pustinji”—u stanju odvojenosti od svijeta i svjetovnih ideja i pukih oblika pobožnosti, i u stanju potpunog posvećenja i vjernosti i ovisnosti samo o Bogu. “I odnese me u duhu *u pustaru*; i ugledah ženu...BABILON.” (Otkr. 17:1-5)

I budući da su se kraljevstva civiliziranog svijeta podložila da budu uvelike pod dominacijom velikih crkvenih sistema, posebno Papinstva, prihvaćajući od njih titulu “Kršćanske nacije” i “Kršćanstvo,” i prihvaćajući po njihovom autoritetu učenje o božanskom pravu kraljeva itd., oni se također povezuju sa velikim Babilonom, i postaju dio njega, tako da se, kao i u predslici, ime Babilon primjenjeno, ne samo na grad, nego također i na cijelo carstvo, i ovdje također simbolički naziv “Babilon” primjenjuje, ne samo na velike vjerske organizacije, Papinsku i Protestantske, nego također, u svom najširem smislu, na cijeli Kršćanski svijet.

Stoga je ovaj dan suda mističnom Babilonu dan suda svim Kršćanskim nacijama; njegove će nevolje uključivati cijelu strukturu—građansku, društvenu i vjersku; i pojedinci će biti pogođeni njima do one mjere u kojoj se zanimaju, i ovise o, njegovim različitim organizacijama i uređenjem.

Nacije izvan svijeta Kršćanstva će također osjetiti težinu teške ruke odmazde budući da su se i sami do određene mjere vezali sa nacijama Kršćanstva s različitim interesima, trgovačkim i drugim; i s pravom također, što su i sami propustili cijeniti ono svjetla što su vidjeli, i što su voljeli tamu umjesto svjetla, zato što su im djela bila zla. Tako će, kao što je

Prorok objavio, “svu zemlju [društvo] proždrijeti oganj Božje ljubomore” (Sef. 3:8); ali protiv Babilona, Kršćanskog svijeta će, zbog njene najveće odgovornosti i zloupotrebe primljenih naklonosti, plamtiti sva žestina njegovog gnjeva i jarosti. (Jer. 51:49) “Na glas da je zauzet Babilon, zemlja se potresla i jauk se čuje među narodima.” (Jer. 50:46)

Babilon—Majka i K eri

Međutim neki iskreni Kršćani, koji još nisu svjesni pada Protestantizma, i koji ne shvaćaju povezanost različitih sekta sa Papinstvom, ali koji razabiru nemire i doktrinarne preokrete u svim vjerskim sistemima, mogli bi još uvijek zabrinuto pitati —“Ako cijeli svijet Kršćanstva ima biti uključen u propast Babilona, što će biti od Protestantizma, rezultata Velike Reformacije?” To je važno pitanje; ali neka čitatelj uzme u obzir da Protestantizam, kakav postoji danas, nije rezultat Velike Reformacije, nego otpada od nje; i on sada djeli u velikoj mjeri stav i karakter Rimske Crkve, iz koje su potekli njeni različiti ogranci. Različite Protestantske sekte (i mi to kažemo sa svim dužnim poštovanjem prema *relativnoj* nekolicini predanih duša unutar njih, koje Gospodin označava kao “*pšenicu*,” za razliku od daleko većeg broja “*kukolja*”) su prave kćeri tog pokvarenog sistema nominalnog Kršćanstva, Papinstva, na kojeg Ivan upućuje primjenjujući na njega ime “MAJKA BLUDNICA.” (Otkr. 17:5) I neka ne prođe nezapaženo da i Romanisti i Protestanti sada slobodno posjeduju odnos majke i kćeri, oni prvi stalno se nazivajući Svetom Majkom Crkvom, a potonji, sa ugodnim zadovoljstvom, potvrđuju ideju, kako je pokazano sa mnogim javnim istupima vodećih Protestantskih svećenika i laika. Tako

se oni “slave u svojoj sramoti,” očito se ne obazirući na brend kojeg tako prihvaćaju iz Riječi Božje, koja označava Papinstvo, kao “majku bludnica.” Niti je Papinstvo, tvrdeći svoju ulogu majčinstva, čini se ikada dovelo u pitanje njino pravo na tu titulu, ili uzelo u obzir njenu nekompatibilnost s njenom izjavom da je ona i dalje jedina prava crkva, koju Sveto Pismo označava “djevicom” zaručenom za Krista. Njezino priznanje tvrdnje o majčinstvu na vječnu je sramotu i nje i njenog potomstva. Prava Crkva, koju Bog priznaje, ali koju svijet ne poznaje, je još uvijek djevica; i iz njenog čistog i svetog stanja nikada nisu iznikli nijedni sistemi kćeri. Ona je još uvijek čista djevica, vjerna Kristu, i draga mu je poput zjenice njegovog oka. (Zah. 2:8; Ps. 17:6,8) Na pravu se Crkvu ne može ukazati nigdje *kao na grupu* od koje je bio odvojen sav kukolj, nego da se sastoji jedino od prave “pšenice,” i svi su takvi poznati Bogu, bez obzira poznavao ih svijet ili ne.

Pogledajmo sada kako Protestantski sistemi podržavaju taj odnos kćeri Papinstva. Budući Papinstvo, majka, nije neki pojedinac, nego veliki vjerski sistem, u skladu sa simbolom mi bi smo trebali očekivati vidjeti kako drugi vjerski sistemi odgovaraju slici kćeri sličnog karaktera,—ne, naravno toliko stare, niti nužno toliko iskvarene, kao Papinstvo—ali ipak, “bludnice” u istom smislu; naime, vjerski sistemi tvrdeći da su bilo zaručena djevica ili nevjesta Kristova, a ipak se udvarajući svijetu i tražeći njegovu naklonost i primajući podršku svijeta, po cijenu neloyalnosti Kristu.

Različite Protestantske organizacije u potpunosti odgovaraju tom opisu. Oni su veliki sistemi kćeri.

Kao što je već istaknuto* rođenje tih različitih sistema kćeri

*Treći Svezak, str.112

došlo je u povezanosti sa reformama iskvarene majke Crkve. Kćerinski sistemi odvojili su se od majke pod uvjetima trudova, i bili su rođeni kao djevice. Međutim, oni su sadržavali više od pravih reformatora; oni su sadržavali mnoge koji su i dalje imali duh majke, i oni su naslijedili mnoge od njenih lažnih učenja i teorija; i nije trebalo dugo da i sami upadnu u mnoge od njenih loših postupaka i dokažu da su njihovi karakteri vjerni proročanskoj stigmi—“bludnice.”

Ali ne smije biti zaboravljeno da premda su različiti reformacijski pokreti učinili vrijedno djelo “čišćenja svetišta,” ipak samo je klasa hrama, klasa svetišta, uvijek bila pravom Crkvom, po Božjem viđenju. Veliki ljudski sistemi nazvani crkvama, nikada nisu bili ništa više doli *nominalna* Crkva. Oni svi pripadaju lažnom sistemu koji krivotvori, krivo prikazuje i skriva od svijeta pravu Crkvu, koja se sastoji jedino od potpuno posvećenih i vjernih vjernika, koji se pouzdaju u zaslugu jedne velike žrtve za grijeh. Njih se može naći raspršene tu i tamo unutar i izvan tih ljudskih sistema, ipak uvijek odvojene od njihovog svjetovnog duha. Oni su klasa “pšenice” iz usporedbe našeg Gospodina, jasno razlučeni od njega od “kukolja.” Ne shvaćajući pravi karakter tih sistema, kao pojedinci oni su ponizno hodili s Bogom, uzimajući njegovu Riječ kao svog savjetnika i njegov duh kao svog vodiča. Niti su oni ikada bili zadovoljni u nominalnom Sionu, gdje su često bolno primjećivali da duh svijeta, djelujući kroz neprepoznati element “kukolja,” ugrožava duhovno blagostanje. Oni su blagoslovljeni ožalošćeni na Sionu, kojima je Bog odredio “krasotu umjesto pepela, ulje radosti umjesto tugovanja.” (Mat. 5:4; Iza. 61:3) Jedino je sada u ovoj “žetvi” vrijeme za odvajanje te klase od

elementa “kukolja;” jer Gospodinova je namjera bila pustiti da “oboje raste do žetve [vremena u kojem mi sada živimo].” (Mat. 13:30)

Stoga upravo je ta klasa sada probuđena i shvaća pravu prirodu tih osuđenih sistema. Kao što je prethodno pokazano,* različiti reformski pokreti, kao što je prorok predvidio (Dan. 11:32-35), bili su “iskvareni laskanjima:” svaki, nakon što je ostvario mjeru čišćenja, je naglo stao; i, onoliko koliko su utvrdili da je praktično, oponašali su primjer Rimske Crkve na račun svoje vrline—svoje vjernosti Kristu, pravoj Glavi Crkve. Crkva i država opet su napravili zajedničku stvar, u mjeri su ujedinili svoje svjetovne interese, na štetu stvarnih, duhovnih, interesa crkve; i napredak i reforma u crkvi ponovno su bili u zastoju. Zaista, postavljeno je retrogradno kretanje, tako da su danas mnogi od njih mnogo dalje od ispravnog standarda, i vjere i prakse, nego u danima njihovih osnivača.

Nekima od reformiranih crkava je čak bilo dozvoljeno da imaju udjela u autoritetu i moći sa zemaljskim vladarima; kao na primjer, Engleska Crkva, i Luteranska Crkva u Njemačkoj. I oni koji nisu uspjeli do te mjere (kao u ovoj zemlji naprimjer) napravili su mnoge kompromitirajuće predigre svijetu za manje ustupke. Također je istina da dok su svjetske sile unaprijedile svjetske ambicije nevjerne crkve, crkva je također omogućila svijetu njeno društvo i zajedništvo; i to tako slobodno, da kršteni svjetovnjaci sada od velike većine njenog članstva, ispunjavaju gotovo svaki važan položaj, i tako vladaju njome.

To je bio stav koji je izopačio crkvu na početku doba, što je

*Treći Svezak, Poglavlje 4

dovelo do velikog otpadanja. (2. Sol. 2:3,7-10), i što je postupno, ali brzo, razvilo Papinski sistem.

Taj labavi karakter, kojeg su prvobitno preuzeli različiti reformski pokreti, i koji je postupno razvio sektaške organizacije, nastavlja se do današnjeg dana; i što više te organizacije rastu u bogatstvu, broju i utjecaju one nadalje otpadaju od Kršćanske čestitosti i razvijaju aroganciju svoje majke. Nekolicina iskrenih Kršćana u različitim sektama to primjećuje do jedne određene mjere, i sa sramom i tugom to priznaju tugujući. Oni vide da je bio učinjen svaki mogući napor od strane različitih sektaških organizacija da ugone svijetu da mu se dodvore i osiguraju njegovo pokroviteljstvo. Elegantna i skupa crkvena zdanja, uzvišeni tornjevi, zvučna zvona, veličanstvene orgulje, fini namještaj, umjetnički zborovi, polirani govornici, sajmovi, festivali, koncerti, predstave, lutrije i upitne zabave i dokolice su svi bili uređeni u vidu osiguravanja priznanja i podrške svijeta. Veličanstvena i zdrava Kristova učenja bila su potisnuta u stranu, dok su lažna učenja i senzacionalne teme zauzeli njihovo mjesto na propovjedaonicama, istina je zanemarena i zaboravljena, i njen duh je izgubljen. U tim osobitostima kako kćeri uistinu nalikuju majci organizaciji!

Kao jedan među brojnim dokazima slobode pa čak i ponosa sa kojim se taj odnos Protestantskih sekta i Papinstva posjeduje, dajemo sljedeće mišljenje Prezbiterijskog kanonika, citirano iz jedne od njegovih propovijedi izdanih u dnevnim novinama. Gospodin je rekao:

“Trepnite ako hoćete, vi morate priznati da je to (Katolička Crkva) *Majka Crkva*. Ona ima neprekinutu povijest koja se proteže sve do vremena apostola. [Da, tada je započeo otpad. 2. Sol. 2:7,8] *Jer svaki fragment vjerske istine kojeg mi vrednujemo, mi dugujemo njoj kao skladištu*. Ako ona ne bi imala tvrdnje da je prava Crkva, tada smo mi *kopilad, a ne sinovi*.

“Recimo nešto o misionarima koji rade među Romanistima! Ja bih uskoro počeo razmišljati o slanju misionara među Metodiste i Episkopalce i Ujedinjene Prezbiterijance i Luterane u svrhu njihovog obraćanja na Prezbiterijance.”

Da, gotovo sve doktrinarne zablude koje Protestanti toliko uporno drže donešene su s njima iz Rima, premda preko groznih zabluda Papinstva, kao što su žrtva mise, obožavanje svetaca, djevice Marije i likova, tajne ispovijedi, davanja oprosta, itd., bio je značajan napredak kojeg je napravio svaki od reformskih pokreta. Ali, avaj! Današnji su Protestanti ne samo spremni, nego i tjeskobno zabrinuti, da učine gotovo svaki kompromis kako bi osigurali naklonost i pomoć stare “majke” od čije su tiranije i pokvarenosti pobjegli prije tri stoljeća. Čak su i ona načela istine koja su isprva formirala temelj za protest bila postupno zaboravljena ili otvoreno odbačena. Sam temelj učenja o “opravdanju vjerom” u “svakidašnju žrtvu” brzo ustupa mjesto staroj Papinskoj dogmi oporavdanja djelima i svetogrdnom žrtvom mise.* I brojni i na propovjedaonicama i u klupama sada otvoreno objavljuju da nemaju vjeru u djelotvornost dragocjene Kristove krvi kao otkupne cijene za grešnike.

Tvrđnje apostolskog nasljeđa i autoriteta klera su gotovo jednako drsko iznešene od nekih Protestantskih svećenika kao i od Papinskog svećenstva. I pravu na individualnu privatnu prosudbu—samo temeljno načelo protesta protiv Papinstva, koje je dovelo do Velike Reformacije—sada se jednako gorljivo suprotstavljaju Protestanti kao i Papisti. Ipak Protestanti su u potpunosti svjesni da je Reformacija počela zbog ostvarivanja prava na privatnu prosudbu i jedno kratko vrijeme je

*Kasnije, misa, među Episkopalcima—“Visoka Crkva”—U Velikoj Britaniji i Sjedinjenim Državama.

napredovala, iako je kasnije drska dominacija priznatih vođa usporila kotače napretka, te ih, od tada, strogo čuvala unutar granica tradicije i stavila zabranu na sve one koji bi neustrašivo prekoračili preko njih.

Tako gledano, Protestantizam više nije protest protiv majke crkve, kao isprva. Kao što je pisac za štampu nedavno primjetio—“*IZAM* je još uvijek s nama, ali što je postalo od *protesta*?” Protestanti su izgleda zaboravili—jer oni uistinu zanemaruju—same temelje prvobitnog protesta, i, kao sistemi, oni se brzo vraćaju unatrag prema otvorenim rukama “Svete(?) Majke Crkve,” gdje su slobodno pozvani i zasiguran im srdačan prijem.

“Držimo vas nježno za ruku” (kaže Papa Leo Protestantima u svojoj zapaženoj* Encikliki upućenoj “Kneževima i Narodima Zemlje”), “ i pozivamo vas u jedinstvo koje nikada nije iznevjerilo Katoličku crkvu, i nikada niti neće. Dugo vas je naša zajednička majka pozivala k svojim grudima; dugo su vas svi Katolici Svemira očekivali sa tjeskobnom zabrinutošću bratske ljubavi...Naše vas srce, čak više nego naš glas, poziva, draga braćo, koji ste već tri stoljeća bili u sporu s nama u Kršćanskoj vjeri.”

Opet, u svojoj Encikliki Rimskoj crkvi u Americi,+ Papa Leo kaže, “Naše se misli sada okreću onima koji se nisu slagali s nama oko stvari Kršćanske vjere...Kako smo zabrinuti za njihovo spasenje; sa kakvim zanosom duše mi želimo ne bi li se oni napokon vratili u zagrljaj Crkve, naše zajedničke majke!...Zasigurno da ih ne trebamo ostaviti njihovim fantazijama, nego ih sa blagošću i ljubavlju privući, koristeći svako sredstvo uvjerenja da ih navedemo da ispitaju pažljivije svaki dio Katoličkog učenja i da se oslobode od unaprijed stvorenih ideja.”

*1894. +1895

I u svojem “Apostolskom Pismu Engleskom Narodu” (1895) on daje iskaz u sljedećoj molitvi, “O Blažena Djevice Marija, Majko Božja i naša najblaženija Kraljice i Majko, smiluj se na Englesku...O ožalošćena Majko, zagovaraj za našu odvojenu braću, da budu ujedinjeni s nama u jednom pravom stadu pod Vrhovnim Pastirem, Vikarom tvoga Sina”—naime, samim Papom.

U cilju ostvarenja istog ovog plana, bile su započete “Misije za Protestante” za koje su bili zaduženi poznati “Pavlinski Oci.” Ti su sastanci bili i održavaju se u većim gradovima. Oni su vođeni duž linije mirenja i objašnjenja; bila su zahtjevana pisana pitanja od Protestanata i na njih se javno odgovaralo; i bili su besplatno dijeljeni traktati za Protestante. Protestanti praktički priznaju Rimsku poziciju, i zaista nemaju što na to odgovoriti; i bilo tko tko bi mogao i tko odgovara, i upućuje na činjenice, proglašen je kao izgređnik i od Protestanata i Katolika.

Svaka svjesna osoba može vidjeti kako je lako Protestantizam bio ulovljen u zamku s tom prijevarnom lukavštinom, i kako je primjetno popularna struja podešena prema Rimskoj Crkvi, koja se zaista promjenila u glasu i moći, ali ostala nepromjenjena u srcu, i dalje opravdavajući Inkviziciju i druge od njenih metoda mračnih vjekova tvrdeći njeno *pravo*, kao vladara zemlje, da kazni heretike kako joj volja.

Jasno je prema tome, da premda su mnoge vjerne duše, u neznanju pravog stanja stvari, s poštovanjem i pobožno obožavale Boga unutar tih Babilonskih sistema, ipak, to ne mijenja činjenicu da oni jesu, sve i jedan, “blludnički” *sistemi*. Zbunjenost vlada u njima svima; i ime Babilon prikladno paše cijeloj obitelji—majci, kćerima i pomagačima, nacijama nazvanima svijetom Kršćanstva. (Otkr. 18:7; 17:2-6,18)

Neka bi se imalo na umu, stoga, da u velikim političko crkvenim sistemima koje ljudi nazivaju Kršćanstvom, ali koje Bog naziva Babilonom, mi imamo ne samo temelj nego također i nadgrađe i krunski vrh, sadašnjeg društvenog uređenja. To se podrazumijeva u opće prihvaćenom nazivu, Kršćanstvo, koji se odnedavno primjenjuje, ne samo na one nacije koje podržavaju Kršćanske sekte sa zakonima i oporezivanjem, nego također na sve nacije koje pokazuju toleranciju prema Kršćanstvu bez da ga na bilo koji određeni način favoriziraju ili ga podržavaju; kao na primjer u ovim Sjedinjenim Državama.

Učenje o “božanskom pravu kraljeva,” kojeg naučava ili podržava gotovo svaka sekta, temelj je starog civilnog sistema, i dugo daje autoritet, dostojanstvo i stabilnost kraljevstvima Evrope; i učenje o božanskom imenovanju i autoritetu svećenstva spriječilo je Božju djecu od napredovanja u božanskim stvarima vezalo ih lancima praznovjerja i neznanja u iskazivanju časti i klanjanju pogrešivim su-bićima, i njihovim učenjima, tradicijama i tumačenjima Božje Riječi. Cijelo to uređenje stvari će pasti i proći u bitki tog velikog dana—poredak stvari koji je stoljećima držao ljude poslušnima pod vladajućim silama, građanskim, društvenim i vjerskim. Sve je to bilo s Božjim *dopuštenjem* (ne njegovim imenovanjem ili priznanjem kako tvrde). Ali premda zlo u sebi, poslužilo je dobroj, *privremenoj* svrsi u sprečavanju anarhije, koja je neizmjereno gora, zato što ljudi nisu bili pripremljeni da učine bolje za sebe, i zato što vrijeme za Kristovo Milenijsko Kraljevstvo još nije bilo došlo. Stoga je Bog dozvolio različitim zabludama da zadobiju povjerenje da bi držale ljude pod kontrolom sve do “Razdoblja Svršetka”—kraja “Vremena Neznabožaca.”

Propast Babilona

Na proročanskim stranicama mi možemo jasno čitati o propasti Babilona, Kršćanstva; i to nije ništa manje izraženo i u znakovima vremena. Da će njeno uništenje biti iznenadno, nasilno i potpuno je tako snažno navedeno: “I uze jedan snažan anđeo kamen velik poput mlinskog kamena i baci ga u more, rekavši: Tako žestoko će biti strmoglavljen Babilon, grad veliki, i neće ga se više naći.” (Otkr. 18:8,21; Jer. 51:63,64,42,24-26) Pa, ipak nužno je da prođe postupan proces završavanja kako je pokazano u Danijelu (7:26)—”Ali će sud sjesti i vlast će mu oduzeti, da je do kraja unište i razore.” Papinska *vlast* (i mnogo od kukavnog poštovanja ljudi prema crkvenjaštvu općenito), kao što je već pokazano,* bila je oborena na početku Razdoblja Svršetka—1799; i premda je posljedni proces završavanja bio polagan, i bilo je tu i tamo povremenih znakova prividnog oporavka, kao što se čini da nikada nije bilo više laskanja nego što je sada, zasiguranje konačnog uništenja Papinstva je izričito, i njegova smrtna borba bit će nasilna. Međutim, prije toga, ona mora postići više od njenog prestiža iz starih vremena, kojeg će dijeliti sa konfederiranim udruženjem njenih kćeri. Oni će zajedno biti podignuti, kako bi zajedno mogli biti nasilno bačeni dolje.

Jasno je da će kazna Babilona biti velika. Zapisano je proročanski da “spomenu se Bog Babilona Velikog, da joj da čašu vina žestine svoga gnjeva.” “I osvetio je na njoj krv svojih slugu palih od njene ruke.” “Jer grijesi njezini do neba su doprli i spomenuo se Bog njezinih opačina.”

*Treći Svezak, str.40

Vratite joj milo za drago, naplatite joj dvostruko po djelima! U čašu u koju je ona natakala natočite dvostruko! Koliko se razmetala sjajem i raskoši, toliko joj zadajte muka i jada! Jer u srcu je svome govorila: 'Na prijestolju sjedim kao kraljica i nikad neću obudovjeti, jad me nikada zadesiti neće!' (Otkr. 16:19; 19:2; 18:5-7) Iako je šira primjena ovog govora naravno, na Papinstvu, on također uključuje sve koji su u bilo kojoj mjeri u savezu ili sporazumu sa njom. Svi će takvi imati udjela u njenim nevoljama. (Otkr. 18:4) Iako su kraljevi zemlje zamrzili bludnicu i zbacili je (Otkr. 17:16), ona i dalje kaže, "Na prijestolju sjedim kao kraljica i nikad neću obudovjeti," glasno se hvali svojim pravom da vlada nacijama, i tvrdi da će njena prijašnja moć uskoro biti povraćena.

Dobar primjer njenog hvaljenja i prijetnji nalazimo u jednom Katoličkom časopisu novijeg datuma kako slijedi:

"Papinstvo će povratiti svoj zemaljski suverenitet, zato što je koristan i praktičan za Crkvu. To daje izvršnoj Glavi Crkve puniju slobodu i puniji zamah. Papa ne može više biti podanik kraljeva. Nije u skladu sa božanskom službom da bude tako. To ga ograničava i sužava njegov utjecaj za dobro. Evropa je priznavala taj utjecaj, i biti će prisiljena pokloniti mu se u vremenima veće potrebe od ovih. Društveno previranje, i crvena ruka anarhije, opet će okruniti Lea ili njegovog nasljednika sa realnošću moći koju treći krug simbolizira, i koja je jednom bila univerzalno prihvaćena."

Da, kako se dan nevolje približava, crkvenjaštvo će nastojati koristiti svoju moć i utjecaj sve više i više da osigura svoju vlastitu političku dobrobit, njenom kontrolom burnih elemenata društva; ali u krizi bliske budućnosti bezakoniti element će odbaciti sav konzervativan utjecaj i razbiti sva ograničenja, crvena ruka Anarhije učinit će svoje zastrašujuće djelo, i Babilon, Kršćanstvo, društveno, političko i vjersko će pasti.

“Zato će,” kaže nadahnuti pisac—naime, zato što će se ona nasilno boriti za život i moć—”u *jednome danu* [iznenada] doći njezine pošasti, i smrt, i jadikovanje, i glad; i bit će potpuno spaljena ognjem [simbolička vatra—destruktivne nevolje]: jer silan je Gospodin Bog koji joj sudi.” (Otkr. 18:8)

“Gle, ja podižem protiv Babilona i protiv pučanstva kaldejskog [svih koji se slažu s njom] vjetar zatornički. Poslat ću na Babilon vijače da ga vijū i prorešetaju zemlju njegovu. Kad ga sa svih strana opkole u kobni dan, nek' strijelac luka ne odlaže, nek' ne skida oklopa! Ne štedite mladića njihovih, svu mu vojsku kletu uništite!” (Jer. 51:1-3)

“Ali na vaše oči sada plaća Babilonu [posebno Papinstvu] i svim Kaldejcima [ili Babiloniji—Kršćanstvu—svim nacijama tzv. Kršćanskog svijeta] za sve zlo koje učiniše Sionu—riječ je Jahvina.” (Jer. 51:24) Prisjetimo li se dugog niza zala s kojima je Babilon tlačio i zatirao svece Svevišnjega (pravi Sion), i kako je bilo zapisano da će Bog osvetiti svoje izabrane, i to brzo; da će, u skladu s njihovim djelima, on vratiti naknadu svojim neprijateljima; da će uzvratiti Babilonu odmazdom (Luka 18:7,8; Iza. 59:18; Jer. 51:6), mi počinjemo shvaćati da ju očekuje neka zastrašujuća nesreća. Strašne odluke Papinstva—sramota i nagrada koje također i Protestantizam snosi zbog njihovog sadašnjeg kompromitirajućeg udruživanja s njom—za spaljivanje, klanje, protjerivanje, zatvaranje i mučenje svetih na svaki zamisliv način, izvršeno sa takvom đavolskom okrutnošću u danima njene moći sa mišicom Države, čiju je moć zahtijevala i primila, očekuje puna mjera pravedne odmazde; jer ona ima primiti “dvostruko po njezinim djelima.” I nacije Kršćanstva koje su sudjelovale u njenim

zločinima i krivnji morat će ispiti s njom do taloga tu gorku čašu.

“Kaznit ću Bela babilonskog [boga Babilona—Papu], iz ralja mu otet što je progutao [On će odbaciti u svojoj krajnosti “bahate ispraznosti” koje je govorio i bogohulne titule koje si je odavna prisvojio—da je on nepogrešivi vikar, “namjesnik Kristov,” “drugi Bog na zemlji,” itd]. Neće više k njemu hrliti narodi, srušit će se babilonske zidine [civilna moć koja ga je jednom branila, i čini to u jednoj mjeri još uvijek]. Ovako govori Jahve nad Vojskama: “Široke zidine babilonske bit će do temelja razvaljene, a visoka trava njegova bit će ognjem spaljena [biti će uništena]. Narodi se zalud trudili, puci se za oganj [da podupru i spase zidine Babilona] mučili!” (Jer. 51:44,58) To pokazuje sljepoću naroda, i u kolikom su stisku Babilona, da će se truditi da ju podrže protiv njezinih najboljih interesa; ali bez obzira na njenu očajnu borbu za životom i da sačuva svoj ugled i utjecaj, poput velikog mlinskog kamena bačenog u more, Babilon će ići dolje, da više nikada ne ustane; “jer silan je Gospodin Bog koji joj sudi.” Jedino će tada narod shvatiti svoje predivno izbavljenje, i da je njeno svrgnuće bilo rukom Božjom. (Otkr. 19:1,2)

Takva će biti propast Babilona, Kršćanstva, što su Izaija i drugi proroci predvidjeli i prorekli. I s obzirom na činjenicu da su unutar njenih granica mnogi od njegovog dragog naroda da Gospodin, kroz svog proroka (Iza. 13:1,2) zapovijeda svojim posvećenima, govoreći, “Na goletnu brdu [među onima koji sačinjavaju pravo embrio Kraljevstvo Božje] dignite zastavu [standard blagoslovljenog evanđelja istine, lišene tradicionalnih zabluda koje su ju dugo zamagljivale],

vičite im iz sveg grla [gorljivo i naširoko objaviti tu istinu ožalošćenim ovcama Gospodinovog stada koje su još uvijek u Babilonu]. Mašite rukom [neka vide snagu istine na primjerima, isto tako kao i da čuju njeno objavljivanje] neka dođu [spremne i poslušne, prave ovce] na vrata kneževska [da mogu shvatiti blagoslove uistinu posvećenih i nasljednika nebeskog Kraljevstva].”

Stoga poziv odlazi “onima koji imaju uho da čuju.” Mi smo u vremenu posljednje ili Laodicejske faze velike nominalne evanđeoske crkve pšenice i kukolja. (Otkr. 3:14-22) Ona je prekorena zbog svoje mlakosti, ponosa, duhovnog siromaštva, sljepoće i golotinje, i savjetovano joj je da brzo ostavi svoje zle puteve prije nego bude prekasno. Međutim Gospodin je znao da će samo nekolicina poslušati upozorenje i poziv; i stoga je obećanje nagrade dano, ne cijeloj masi onih kojima se obratio, nego nekolicini koji još uvijek imaju uho da čuju istinu, i koji su pobjedili općeniti stav i duh Babilona— “*Onome tko pobje uje* dat ću da sjedi sa mnom na mojem prijestolju, kao što i ja pobjedih i sjedoh sa svojim Ocem na njegovo prijestolje. Onaj tko ima uho [stav da čuje i primjeni riječ Gospodnju] neka čuje što Duh govori crkvama.” Ali na one koji nemaju uho, nemaju stav da poslušaju, Gospodin će izliti svoj gnjev.

Da je, izuzev nekoliko iznimki, stav cijelog Kršćanstva onaj ponosa, samopravednosti i samozadovoljstva je očito većini prosječnih promatrača. Ona i dalje kaže u svom srcu, “Sjedim kao kraljica, i nisam udovica, i nikada neću vidjeti jada.” Ona i dalje uzvisuje sebe i živi raskošno. Ona kaže, “Bogat sam, obogatio sam se, i ništa mi ne treba,” i ne shvaća da je “bijedan i jadan, i siromašan i slijep, i gol.” Niti primjenjuje savjet od

Gospodina da kupi od njega (po cijenu samopožrtvovnosti) zlata u vatri iskušanog (pravo bogatstvo, nebesko bogatstvo, “božanska priroda”), i bijele halje (plašt Kristove uračunate pravednosti, kojeg toliki mnogi sada odbacuju, da se pokažu pred Bogom u njihovoj vlastitoj pravednosti), i da pomaže njene oči sa pomašću (potpuno posvećenje i podlaganje božanskoj volji kako je izražena u Svetom Pismu), kako bi mogla vidjeti i biti izlječena. (Otkr. 3:18)

Duh svijeta je toliko potpuno ovladao crkvenim silama Kršćanstva, da je reforma tih sistema nemoguća; i pojedinci mogu umaknuti njihovom udesu jedino da se bez odlaganja i pravovremeno povuku iz njih. Čas suda je došao, i čak sada na njenim zidovima upozoravajuća ruka božanske providnosti iscrtava tajnovite riječi, “Mene, Mene, Tekel, Uparsin”—
BOG JE ODBROJIO TVOME KRALJEVSTVU I DOKRAJČIO GA! VAGNUT SI NA TEZULJI I NAĐEN SI NEDOSTATAN! I Prorok (Izaija 47) sada kaže, govoreći—

“Spusti se, sjedni u prašinu, djevice, kćeri babilonska [rečeno u podsmjehu njene tvrdnje o čistoći]! Sjedni na zemlju, bez prijestolja, kćeri kaldejska! Jer, neće te više zvati nježnom i tankoćutnom...Nek' se golotinja tvoja otkrije, nek' se sramota tvoja pokaže! Ja ću se osvetiti, odvrćat' me nitko neće..."Sjedi šutke, u mrak se povuci, kćeri kaldejska. Jer, neće te više zvati vladaricom kraljevstava...Govorila si: 'Dovijeka gospodaricom ću ostati.' Nikad nisi to k srcu uzela ni pomislila kako će se završiti.

A sad poslušaj, razvratnice, koja sjediš bezbrižno i u srcu svom govoriš: 'Ja, i nitko drugi! Nikad neću obudovjeti, neću djece izgubiti!' Stići će te oboje, za tren, u isti dan!

Izgubit ćeš djecu, obudovjet ćeš [Usporedi Otkr. 18:8]! Punom će te mjerom snaći oboje, pokraj svega tvojeg vraćanja i množine tvojih zaklinjanja! U zloću si se svoju uzdala, govorila si: 'Nitko me ne vidi!' Mudrost [svjetovna mudrost] tvoja i znanje zavedoše te. U svom si srcu govorila: 'Ja i nitko drugi!' Zlo će te snaći—nećeš ga presresti; oborit će se na te nesreća—nećeš je odvratiti; doći će na te propast iznenada—nećeš je [prethodno] predvidjeti. (Usporedi redak 9 i Otkr. 18:7)

Budući da su bile izrečene takve ozbiljne objave protiv Babilona, bit će dobro za sve one koji slušaju upozoravajući glas i Gospodinovu uputu njegovom narodu koji je još uvijek unutar njega jer; “Ovako govori Jahve:” . . . Bježite iz Babilona, nek' svak' spasi život svoj, da ne izginete s njegova bezakonja, jer ovo je vrijeme Jahvine odmazde, svakom plaća po zasluži! . . . Iznenada pade Babilon, razmrskan: . . . Liječili smo Babilon, al' se ne izliječi. Pustimo ga, . . . Jer do neba dopire njegova osuda i diže se pod oblake . . . Izađi iz njega, narode moj! Nek' svaki spasi život svoj od jarnosoga gnjeva Jahvina!” (Jer. 51:1,6,8,9,45. Usporedi Otkr. 17:3-6; 18:1-5)

Za one koji budu poslušali ovu zapovijed da iziđu iz Babilona, postoji samo jedno mjesto utočišta; a to je, ne u novoj sekti i ropstvu, nego u “skrovitosti Svevišnjega”—mjestu ili stanju potpunog posvećenja, predodčenog sa Svetinjom Tabernakula i Hrama. (Ps. 91) “Onaj tko prebiva u skrovitosti Svevišnjega boravit će u sjeni Svemoćnoga.” I takvi mogu uistinu

reći usred svih nevolja ovog zlog dana, “GOSPODIN je utočište moje i utvrda moja: Bog *moj*; u njega ću se uzdati.”

Izaći iz Babilona ne može značiti fizičko iseljavanje isred nacija Kršćanstva; jer ne samo Kršćanstvo, nego i cijela zemlja, će biti progutana u vatri [ognjenoj nevolji] Gospodnjeg gnjeva, iako će njegov gnjev biti najžešći protiv prosvjetljenih nacija Kršćanstva, koje su znale, ili u najboljem slučaju imale obilje prilike da upoznaju Gospodinovu volju. Ideja zapovijedi je odvajanje od svih ograničavajućih jarmova Kršćanstva—ne imati djela niti udjela u njenim građanskim, društvenim, ili vjerskim organizacijama; i to je i iz načela i od mudrog i božanski usmjerenog smjera.

Načelno, čim povećano svjetlo istine žetve prosvjetli naše umove i očituje manjkavosti zablude, mi moramo biti lojalni onom prvom i odbaciti ovo potonje povlačeći sav naš utjecaj i podršku od toga. To podrazumijeva povlačenje iz različitih vjerskih organizacija, čija učenja krivo predstavljaju i poništavaju Riječ Božju; i to nas stavlja u stav stranaca prema svim postojećim civilnim vlastima; međutim, ne buntovnih stranaca, nego miroljubivih i stranaca koji poštuju zakon, koji vraćaju Caru Carevo, a Bogu ono što je Božje; stranaca čije je građanstvo na nebesima, a ne na zemlji; i čiji je utjecaj uvijek povoljan za pravednost, pravdu, milosrđe i mir.

Načelo u nekim slučajevima, a smjer u drugima, odvojiti će nas od različitih društvenih uređenja među ljudima. Načelno, to bude oslobodilo bilo koga tko je bio zapleten sa zavjetima i obavezama različitih tajnih društava; jer vi koji ste bili tama sada ste svjetlo u Gospodinu, i trebali bi hoditi kao djeca

svjetla, ne imajući nikakvo zajedništvo sa beplodnim djelima tame, nego ih umjesto toga prekoravati. (Efež. 5:6-17)

Međutim kako se sve više približavamo velikoj krizi ovog “zlog dana” nesumnjivo će biti očito onima koji gledaju na situaciju sa stanovišta “sigurne proročke riječi,” daće , čak ako bi bilo slučajeva gdje ne bi bila uključena načela, biti dio mudrosti povući se iz različitog društvenog i financijskog ropstva koji će neminovno podleći razaranjima svijetom raširene revolucije i anarhije. Tada (i, imajte na umu, to će biti navjerovatnije u idućih nekoliko godina) će financijske institucije, uključujući osiguravajuća društva i dobrotvorna društva, pasti; i “blaga” u njima će se pokazati krajnje bezvrijednima. Te špilje i stijene gora neće omogućiti željenu zaštitu od gnjeva tog “zlog dana,” kada će veliki valovi javnog nezadovoljstva udarati pjeneći se gore (kraljevstva—Otkr. 6:15-17; Ps. 46:3); i doći će vrijeme kada će ljudi “srebro svoje pobacati po ulicama, a njihovo će zlato biti uklonjeno [nečisto, bilješka]: njihovo srebro i zlato neće ih moći izbaviti u dan GOSPODINOVA gnjeva. Neće [sa svojim bogatstvom] nasititi svoje duše, niti će svoje trbuhe napuniti; jer je to spoticalo njihove opačine.” (Ezek. 7:19; Usporedi također retke 12-18,21, 25-27.) Tako će Gospodin učiniti ljudski život dragocjenijim od čistoga zlata, više nego li zlatnog klina Ofirskog. (Iza. 13:12)

Međutim oni koji su učinili Svevišnjega svojim utočištem ne moraju se plašiti približavanja takvih vremena. On će ih pokriti sa svojim perjem, i oni će se osjećati sigurnima pod njegovim krilima; da, on će im pokazati svoje spasenje. Kako se najdivlja zbrka približava oni mogu utješiti svoja srca sa

blagoslovljenim jamstvom da je “Bog naše utočište i snaga, pomoćnik nadasve prisutan u nevolji” i reći, “Zato se nećemo bojati ni ako se zemlja premjesti [premda sadašnje društveno uređenje bude u cjelosti palo] ni ako se brda [kraljevstva] nasred mora prenesu [preplavljena u anarhiji]; premda huće vode njegove i komešaju se, premda se planine tresu od nadimanja njihova.” Bog će biti usred svojih vjernih svetaca, koji su učinili njega svojim utočištem, i oni se neće pomaknuti. Bog će pomoći Sionu rano u Milenijsko jutro; ona će biti “nađena dostojnom umaknuti svemu tome što se ima dogoditi.” (Ps. 46; Luka 21:36)

“Sakupljanje Olujnih Oblaka Sumnje”

“Oče naš, dok naša srca zaboravljaju
 Naučena Vjerska učenja koja skvne tvoje ime,
 Neka i dalje naši posvećeni žrtvenici gore
 Sa neumirućim plamenom vjere.

“Pomozi nam čitati volju našeg Gospodara
 Kroz svaku sve tamniju mrlju
 Koja još uvijek zamagljuje njegov sveti lik,
 Te ga još jednom vidjeti.

“Brat čovjek, sažaljiv prijatelj,
 Koji plače zbog ljudskih jada,
 Čije se molećive riječi miješaju
 Sa povicima bijesnih neprijatelja.

“Ako usred okupljajućih olujnih oblaka sumnje
 Naša srca počnu klonuti i hladiti se,
 Snaga bez koje ne možemo živjeti
 Tvoja ljubav neće uskratiti.

“Prihvati naše molitve; naše grijehe oprost;
 Obnovi našu mladalačku revnost;
 Oblikuj za nas još svetije živote za živjeti,
 I plemenitije djelo za raditi.”

Navedene izvorne stihove čitao je Dr. Oliver Wendell Holmes, pred Young Men's Christian Union, Boston, 1. Lipnja, 1893. Oni ukazuju da je on nekako shvatio da se tama počinje nadvijati nad Babilonom.